

РЕШЕНИЕ

№ 68

гр. В., 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В. в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: А. М. П.

при участието на секретаря В. В. У.
като разглежда докладваното от А. М. П. Гражданско дело № 20231300100307 по описа за 2023 година

Исковете са с правно основание чл. 432 КЗ, вр. чл. 45 ЗЗД, вр. чл. 86 ЗЗД.

Производството е образувано по искова молба на Н. Г. Д. с ЕГН *****, чрез адв.-пълномощник С. К. от САК, със съдебен адрес: гр.С., против ЗД „Б. И.“АД, ЕИК . със седалище и адрес на управление: гр. С., с предявени иски с правно основание чл.432,ал.1 от КЗ във вр. с чл. 45 от ЗЗД и чл. 86, ал.1 от ЗЗД.

Претендира се обезщетение за причинени неимуществени вреди вследствие причинена смърт от ПТП на Г. Н. Д. -син на ищеца. Иска се от съда да осъди ответника да му заплати сумата от 300 000,00 лв. /триста хиляди/ лева, ведно със законната лихва считано от 16.06.2023 г. до окончателното изплащане на обезщетението, както и направените по делото разноски.

Поддържа се в исковата молба, че на 06.05.2023 г. около 23:45 часа в гр. В., при управление на л.а. „Мерцедес Е270 ЦДИ” с рег. № ВНАМ от водача К. Г. Т. същият нарушил правилата за движение по пътищата, като при движение с несъобразена скорост е реализирал ПТП, удряйки се в електрически стълб в резултат на което автомобила се е разчленил на две части с множество деформации. Вследствие на инцидента е причинена смъртта на сина му Г. Н. Д., който е бил пътник в автомобила.

Твърди се, че виновен за ПТП и настъпилата смърт на сина на ищеца е водачът на л.а. „Мерцедес Е270 ЦДИ” с рег. № ВНАМ, който управлявал автомобила с несъобразена скорост.

Твърди се, че за увреждащия л.а. „Мерцедес Е270 ЦДИ“ с рег. № ВНАМ, управляван от водача К. Г. Т., има сключена застраховка „Гражданска отговорност“, з.п.№ BG//02/122003627411, със срок на валидност 13.12.2023 г. с ЗД „БУЛ ИНС“ АД. По силата на този договор, застрахователят покрива отговорността на застрахованите лица за действително причинените от тях неимуществени и имуществени вреди на трети лица, свързани с притежаването и използването на МПС до размера от 10 000 000 лв.

Излага се, че като баща на загиналия Г. Н. Д., изключително тежко преживява смъртта на единствения си син. Г. бил млад мъж, само на 20 години, в началото на живота си и в разцвета на силите си, работоспособен и активен човек, в добро здравословно състояние. Излага се още, че смъртта на сина му е довела до неизмерима и непреходна скръб. Бил съкрушен от внезапната загуба. Животът за него изгубил смисъл, а дните му били изпълнени с отчаяние. Завинаги бил лишен от любовта, грижите и вниманието с които го обгрижвал единственият му син.

Поддържа се, че претърпял и търпи изключително интензивни неимуществени вреди от внезапната смърт на сина си, които ще търпи и за в бъдеще. Причинените му неимуществени вреди оценява в размер на 300000,00 лв. /триста хиляди/ лева.

Иска се да бъде осъден ответникът ЗД „Б. И.“ АД, да заплати на ищеца сумата от 300 000 лв., за причинените неимуществени вреди от смъртта на сина му Г. Н. Д., ведно със законната лихва, считано от 16.06.2023 г. до окончателното изплащане на сумата. Прави искане за присъждане на направените по делото разноси. Отправено е искане за присъждане на адвокатски хонорар на процесуалния представител на основание чл.38, ал. 1, т. 2 от ЗА. Представя доказателства и прави доказателствени искания.

В срока по чл. 131 ГПК от ответника ЗД „Б. И.“ АД, ЕИК . е постъпил отговор на ИМ. Прави се възражение за недопустимост на предявените искове, което обосновава с непрключено рекламационно производство по реда на чл. 380 КЗ. Признава, че ищеца предявил застрахователна претенция по която застрахователното дружество изискало представянето на допълнителни документи, които не били представени. Исковата молба е депозирана преждевременно в съда преди да е изтекъл тримесечния срок по чл. 496 КЗ, поради което не била налице абсолютната процесуална предпоставка за допустимост на исковете.

На второ място ответника оспорва иска по основание и размер.

Оспорват се наведените от ищеца твърдения, за противоправно и виновно причинен деликт от страна на водача на л.а. „Мерцедес“ с рег. № ВНАМ - К. Т., което да е в причинна връзка с настъпилото ПТП. В тази връзка твърди, че настъпилото събитие било случайно (чл. 15 НК) за водача К. Т., като за него не била налице обективна възможност да предвиди

и предотврати настъпването на вредите.

Оспорва механизма на ПТП, включително и посочения механизъм на ПТП в КП за ПТП.

Ищеца следвало да докаже твърдените неимуществени вреди.

По отношение на предявения размер на иска прави възражение за прекомерност. В тази насока посочва, че приложение намира чл. 52 ЗЗД и задължителните за съдилищата указания, дадени с ППВС № 4/1968 г., доразвити с трайната практика на ВКС по реда на чл. 290 ГПК. Сочи, че лимитите на застрахователно покритие по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите следва да се имат предвид само като ориентир за конкретната икономическа обстановка, при която е настъпило увреждането, без да представляват самостоятелен критерий за размера на обезщетението.

Прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на починалия Г.Д., на основание чл. 51 ал. 2 от ЗЗД, като твърди, че бил без поставен предпазен колан. Същият е могъл да избегне или ограничи травмите си, ако е бил с поставен предпазен колан при същия механизъм на ПТП. На второ място твърди, че починалия Г. Д. сам се е поставил в превишен риск, като се е качил в автомобил, управляван от алкохолно и/или наркотично повлиян водач.

Прави възражение за недължимост на лихви за забава. Излага, че исковата претенция за лихва от датата на ПТП - 06.05.23 г. е неоснователна, съобразно чл. 380 КЗ и чл. 497 КЗ. Сочи, че след предявяване на претенцията от ищеца, то същия не бил представил изисканите от застрахователя допълнителни документи за установяване на основателността □. Посочва, че съгласно чл. 497 ал. 1 т. 2 КЗ: Застрахователят дължи законната лихва за забава върху размера на застрахователното обезщетение освен в случаите, когато увреденото лице не е представило доказателства, поискани от застрахователя по реда на чл. 106, ал. 3, какъвто бил настоящия случай. От дружеството не е направен отказ да се изплати обезщетение.

Отправя искане, на основание чл. 219 от ГПК, за привличане на страната на ответното дружество ЗД „Бул Инс“ АД, на трето лице помагач К. Г. Т. ЕГН *****, с адрес: гр. В.. Правният интерес обосновава с възможността да предяви регресен иск срещу него, на основание чл. 500 ал. 1 т. 1 и ал. 2 КЗ (управлявал МПС под въздействието на алкохол и/или наркотици), в случай, че дружеството бъде осъдено по предявените искове.

Моли съдът да отхвърли изцяло предявените искове. Прави доказателствени искания. Претендира присъждане на разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна, на основание по чл. 78 ал. 5 ГПК.

С определение по настоящото дело, съдът е допуснал привличането, след което е оставил без уважение искането на ответното дружество ЗД „Б. И. АД за привличане като трето лице помагач К. Г. Т., при условията на чл.219 ГПК, тъй като от приложения към ИМ Протокол за ПТП се установява, че същият е починал на място.

Видинският окръжен съд, като взе предвид постъпилата искова молба, становището на ответната по делото страна и съобразявайки всички данни по делото в тяхната съвкупност, прие за установено следното:

По делото не се спори, че процесното ПТП е настъпило на 06.05.2023г. около 23:45 ч в гр.В. при управление на л.а. „Мерцедес Е 270 ЦДИ” с рег. № ВНАМ от водача К. Г. Т.

С приетият по делото доклад, по реда на чл.146 ГПК, съдът е приел за ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства: че в резултат на настъпилото на 06.05.2023 г. ПТП синът на ищеца Г. Н. Д. е починал от получените травматични увреждания при инцидента. Към момента на ПТП процесният лек автомобил е имал валидна застраховка „Гражданска отговорност“ към ответника ЗД „Б. И.“ АД.

Ищецът Н. Г. Д. с ЕГН ***** е баща - родител на починалия при процесното ПТП Г. Н. Д., видно от приложеното по делото Удостоверение за наследници изх.№АО-01-АУ-06-1797 от 10.05.2023г. на Община В. Препис - извлечение от акт за смърт от 07.05.2023г., Съобщение за смърт №20/07.05.2023г. издадено от МБАЛ“Св.Петка“-В.

От приложеното по делото писмо/претенция/ вх.№ОИ-409 485/15.06.2023г. се установява, че ищеца в качеството на наследник на Г. Н. Д., загинал вследствие на ПТП настъпило на 06.05.2023г., е предявил пред ответника застрахователна претенция.

Видно от приложеното писмо изх.№НЩ 4022/16.06.2023г. на ответника същият е образувал застрахователна преписка – щета № 2310018678. Със същото писмо ответникът е уведомил ищеца, че ще се произнесе окончателно по претенцията след представяне на изброените документи, а именно : влязъл в законна сила акт - Присъда, Решение или Споразумение по наказателно дело, или Постановление за прекратяване на наказателно производство протокол; авто-техническа експертиза; съдебно-медицинска експертиза; протокол за оглед на местопроизшествие, фотоалбум и скица към него; резултати от алкохолна проба на водача на л.а. „Мерцедес Е 270" с рег. № ВНАМ - К. Г. Т.; документ, удостоверяващ представителната власт на адв. С. Н. или Претенция за изплащане на неимуществени вреди лично от ищеца.

От приложения по делото Протокол за ПТП с пострадали лица №92/07.05.2023г. се установява, че процесното ПТП е настъпило на 06.05.2023г. около 23:45 ч в гр.В. при управление на л.а. „Мерцедес Е 270 ЦДИ” с рег. № ВНАМ от водача К. Г. Т., който е починал на мястото на ПТП. Като пътници в автомобила са се превозвали Г. Н. Д.-син на ищцата, който също е починал на мястото на ПТП и С. С. Н. който е бил настанен в МБАЛ“Св.Петка“-В. В протокола е посочено, че вследствие на ПТП автомобилът е разчленен на две части с множество деформации.

Настоящият състав приема, че Констативния протокол за ПТП с пострадали лица е съставен от органите на полицията след посещение на мястото на ПТП и същият е официален свидетелстващ документ, които се ползват с обвързваща материална доказателствена сила относно удостоверените в него факти, непосредствено възприети от длъжностното лице, относими за определяне на механизма на настъпване на ПТП

/участниците в ПТП, характера и вида на нанесените щети, причините за настъпване на ПТП/.

От изслушаната и приета, като доказателство по делото, съдебно-автотехническа експертиза на в.л. инж.О. В., неоспорена от страните и която съдът възприема, като компетентно изготвена и обоснована с доказателствения материал по делото, се установява механизма на ПТП и техническите причини за неговото настъпване.

Съгласно експертното заключение, ПТП е настъпило на бул. „П.“ на изхода от гр. В. в посока към Дунав мост II при удар в масивен метален стълб от бившата тролейбусна линия, находящ се в района на бензиностанция „ТИП“ и неработеща газостанция на „Топливо“ в Северна промишлена зона на гр. Видин.

Инцидентът е настъпил през тъмната част на денонощието, при сухо, ясно, топло, с добра видимост време.

Катастрофираният л.а. марка „Мерцедес“, модел Е370 с рег.№ ВН .. АМ се е движил в посока от магазин Технополис към Дунав мост II (в източна посока).

В зоната на протичане на произшествието, платното за движение преминава от трилентово в двулентово с лек десен завой по посоката на движение на автомобила.

Максимално разрешената скорост в участъка на произшествието е 50 км/час. При разпита в съдебно заседание вещото лице отново посочва, че ПТП е настъпило в населено място, за което разрешената скорост за движение е 50 км/ч.

Вещото лице е изчислило скоростта на движение на л.а. с рег.№ ВН 6333 АМ, като е посочило, че в момента на удара в металния стълб е била около 115 км/час, а преди ПТП е била около 144 км/час.

Съгласно заключението, причина за настъпване на процесното ПТП е високата скорост, при която водачът Г. не е могъл да възприеме реално и да реагира адекватно на промяната на пътната обстановка, а именно навлизане от трилентов в двулентов път със завой надясно, поради което е продължил движението си направо, излязъл извън платното за движение в ляво - върху разделителната затревена ивица, разделяща двете платна за движение на бул. „Панония“ , при което е загубил контрол над автомобила и е последвал удар в металния стълб.

Вещото лице посочва, че процесното ПТП не би настъпило в случай на движение с допустима скорост.

Видно от заключението на САТЕ и при така установеният механизъм на настъпване на ПТП в конкретния случай независимо дали починалия Георги Д. е бил с поставен, или без поставен обезопасителен колан, изхода би бил един и същ - летален.

Този извод вещото лице обосновава с механизма на ПТП. Сочи, че пострадалият е бил пътник на задната седалка в процесния лек автомобил. Вещото лице по съдебно-

автотехническа експертиза: дава заключение , че :“ ... купето е деформирано ... разстоянието между лява и дясна част е 90 см. Цялата задна седалка се намери ... задната част на автомобила се намери на 1 метра от мястото на напускането на платното ... на 41,50 метра по дължината ... се намери изпаднал заден диференциал от автомобила ... пробит в задната част и с откъснати полуоски ... на 60,50 метра по дължина ... се намери предната част на лекия автомобил на нивото до задните врати. Автомобиля се намери разцепен с липсваща задна част на купето от тавана и задните врати до задната броня ... пътник Г... Д. ... скоростта за движение на лекия автомобил ... в момента на удара на стълба е била 115км/ч. Скоростта на движение на лекия автомобил преди удара преди настъпване на произшествието е била 144км/ч. ...“.

Експертът е посочил, че предпазното действие на обезопасителния колан е ефикасно до максимално 60 до 80 км/час, при по-високи скорости той добива свойството на твърдо тяло и може да причини допълнителни увреждания във вид на гръдни травми.

По делото е изслушана и приета и СМЕ, изпълнена от в.л. д-р Р. А. Н., който дава заключение, че в резултат на станалото ПТП Д. е получил:

Съчетана травма изразяваща се в:

-закрита черепно мозъчна травма изразяваща се в: счупване на черепната основа и кръвоизлив под меките мозъчни обвивки;

-гръдна травма изразяваща се в: разкъсване на белия дроб и сърцето с кръвоизлив в гръдната кухина и счупвания на ребра в ляво /от 1-во до 7-мо/ и лява ключица;

-коремна травма изразяваща се в разкъсване на далака;

-шийна травма - счупвания на хрущялните пластини участващи в анатомичното изграждане на гръкляна.

Причината за смъртта на Д., според вещото лице, е така описаната съчетана травма довела до състояние несъвместимо с живота и е налице непрекъсната причинно следствена връзка между получените увреждания и неблагоприятния изход- смърт.

От данните в делото може да се направи извод, че Г. Н. Д. е бил пътник - задно седящ и е бил без предпазен колан. Изпадането на пътника от автомобила говори за това обстоятелство.

По механизъм уврежданията отговарят да бъдат получени от действието на твърди тъпи предмети - удари с/или върху твърд тъп предмет, сътресение на тялото. Имайки предвид, че предпазното действие на коланите е до скорост не по-голяма от 60 км/ч и то при челен удар или преобръщане на автомобила, тъй като същите не предпазват от странично движение, както и не контролиран положението на крайниците и главата, а в конкретния случай скоростта е била близо два пъти по-голяма, деформациите на автомобила са били значителни включително с разчленяване на автомобила на две части предна и задна с липсващи врати, брони, таван и задната седалка е била изцяло откъсната и на разстояние от автомобила, то от медицинска гледна точка не може да се очаква, че при този механизъм на процесното ПТП - страничен удар, разчленяване на автомобила смъртта би могла да бъде

избегната. Уврежданията биха могли да бъдат други, но крайният изход не.

За установяване на претърпените неимуществени вреди от ищеца, вследствие смъртта на сина му Г. Н. Д., по делото е допуснат и разпитан свидетелят И. Й. Г.а. Свидателят заявява, че след раздялата на ищеца с майката на починалия Г. Д., двамата били в постоянен контакт. Бащата пътувал в чужбина, но всяка седмица през почивните се виждал и прекервал време със сина си Г. През отпуските ходели заедно на море. Отношенията между родителите се били запазили приятелски. Каквото и да е свързано със сина им, го решавали заедно, двамата били много близки със сина си Г. и той разчитал за сичко на тях. Майката също работела в чужбина. Веднъж Г. потувал с баща си до Германия, ходили и на гости на майката, там където работи. След това се прибрали заедно. Бащата издържал финансово сина си Г.. Г. живеел при бабата по бащина линия. След смъртта на Г. ищеца напуснал работа, не бил добре, било му много тежко. Всеки ден ходел на гробище. Г. му бил единствено дете, и ищеца често плачел.

Съдът кредитира свидетелските показания на разпитаният по делото свидетел, същата установява пряко възприети обстоятелства, показанията и са последователни и логични и кореспондират на писмените доказателства по делото.

При тези данни ВОС достига до следните изводи:

От правна страна предявените иски за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, съдът квалифицира по чл. 432, ал.1 от КЗ във връзка с чл. 45 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД.

На първо място така предявените иски са процесуално допустими.

Между страните не е спорно, че ищеца на 15.06.2023г. е предявил извънсъдебна претенция пред ответното дружество, съгласно чл.380 КЗ, признато обстоятелство от ответната страна с отговора на исковата молба и установено от приложените по делото претенция вх.№ОИ-409 485/15.06.2023г. и уведомително писмо на ответника изх.№НЩ 4023/16.06.2023г. Законоустановения тримесечен срок по чл. 496, ал.1 от КЗ за окончателно произнасяне на ответното застрахователно дружество е изтекъл на 15.09.2023 г., т.е. преди депозиране на исковата молба в съда – 26.09.2023г. В случая към присмената претенция ищеца е представил издадения за процесното ПТП Констативен протокол за ПТП с пострадали лица, поради което и на основание чл.496, ал.3 КЗ ответника е бил длъжен да се произнесе. Съдът констатира, че изисканите от ищеца документи, изброени в уведомителното писмо на ответника изх.№НЩ 4023/16.06.2023г., са свързани с обстоятелства с настъпване на ПТП и от компетентност на други органи, с които ответникът е следвал сам да се снабди съгласно чл.496, ал.4 КЗ, а не да задължи страната. Предвид изложеното съдът приема, че в случая с уведомителното писмо на ответника изх.№НЩ 4023/16.06.2023г., е отказал да се произнесе по застрахователната претенция на ищцата. В подкрепа на горния извод е и обстоятелството, че с ОИМ ответника е оспорил предявените

искове по основание и размер. Предвид изложеното предявените искове се явяват допустими и подлежат на разглеждане по същество.

По същество на предявените искове.

Отговорността на застрахователя е функционално обусловена и по правило тъждествена по обем с отговорността на делинквента. За да се ангажира отговорността на застрахователя по чл. 432, ал. 1 от КЗ е необходимо към момента на увреждането да съществува валидно застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка „Гражданска отговорност“, между прекия причинител на вредата и застрахователя. Наред с това следва да са налице и всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител - застрахован спрямо увредения за обезщетяване на причинените вреди.

Съгласно разпоредбата на чл. 432, ал. 1 от КЗ увредените лица имат право да претендират обезщетение за понесените вреди направо от застрахователя по застраховката "гражданска отговорност". Основателността на прекия иск предполага установяване при условията на пълно и главно доказване в процеса на следните факти: 1. / настъпилото ПТП и неговия механизъм, 2. / противоправното поведение на виновния водач, 3. / претърпените неимуществени и имуществени вреди, 4. / наличието на пряка причинна връзка между вредите и настъпилото ПТП, 5. / ответникът да е застраховател на гражданската отговорност на причинилия произшествието водач. Вината съгласно установената с нормата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД законова презумпция се предполага.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните доказателства намира, че е налице кумулативното наличие на елементите от фактическия състав на деликта. Безспорно се установи по делото настъпването на процесното пътно-транспортно произшествие на 06.05.2023 г. Съвкупния анализ на приетите неоспорени писмени доказателства, сочи че е налице противоправно деяние от страна на делинквента, изразяващо се в нарушаване на правилата на ЗДвП, извършено виновно; процесните неимуществени вреди и причинно – следствена връзка между деянието и вредите.

Установи се, че на 06.05.2023г. около 23:45 ч в гр.В. настъпва тежко пътнотранспортно произшествие с участието на л.а. „Мерцедес Е 270 ЦДИ“ с рег. № ВНАМ, управляван от водача К. Г. Т., който виновно е нарушил правилата за движение по пътищата регламентирани в ЗДвП - чл. 21, ал. 1 от ЗДвП - при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава следните стойности на скоростта в км/ч. - за кат. "В" - в населено място 50 км/ч. В случая водача Т. като е управлявал пътно превозно средство със скорост от 144км./ч., превишаваща допустимата за участъка скорост от 50 км/ч., при което губи контрол над автомобила и се блъска в масивен метален стълб, в резултат на което е причинил смъртта на лицето Г. Н. Т.-син на ищцата , пътуващ на задна пасажерска седалка.

От САТЕ безспорно се доказва, че причина за настъпване на ПТП е високата скорост с

която е управлявал водача К. Т. При така избрана от водача скорост от 144 км/ч, почти трикратно по-висока от допустимата за участъка от 50 км/ч, същият не е могъл да възприеме реално и да реагира адекватно на промяната на пътната обстановка - навлизане от трилентов в двулентов път със завой надясно, поради което е продължил движението си направо, излязъл извън платното за движение в ляво - върху разделителната затревена ивица, разделяща двете платна за движение на бул. „Панония“ , при което е загубил контрол над автомобила и е последвал удар в металния стълб.

Извода е, че причина за настъпване на ПТП и вредоносния резултат са следствие на неправомерните субективни действия на водача К. Т. при избора на скоростта на движение от 144 км/ч, надвишаваща почти трикратно допустимата за участъка от 50 км/ч, поради което възражението на ответника, че ПТП е настъпило случайно / по смисъла на чл.15 НК/ е неоснователно.

С доклада по делото е прието за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че в резултат на ПТП от 06.05.2023г. синът на ищцата Г. Н. Д. е починал в резултат на получените травматични увреждания

Предвид на горното, съдът приема за безспорно установени в производството елементите от фактическия състав за пораждане на деликтната отговорност по смисъла на чл. 45 от ЗЗД на прекия причинител на вредата. Поради изложеното, съдът приема, че е извършено противоправно деяние от водача на л.а. л.а. „Мерцедес Е 270 ЦДИ“ с рег. № ВНАМ К. Г. Т.

По отношение на останалите предпоставки за ангажиране отговорността на ответното дружество в случая е безспорно, че ответника ЗД“Б. И. АД е застраховател по задължителната застраховка "Гражданска отговорност" за процесния период на водача на лекия автомобил, с който е причинено ПТП, с оглед на което иска с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ е доказан по основание.

По силата на сключения договор, застрахователят се задължава да покрие в границите на застрахователната сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди. Фактът на тяхното настъпване, вината на причинителя, както и обстоятелството, че те са в резултат от покрит риск по застраховката "Гражданска отговорност", са безспорно установени.

Предвид изложеното, спорът между страните се концентрира до размера на справедливото обезщетение за причинените на ищцата неимуществени вреди, както и по отношение на наличието на принос от страна на починалия Г. Д. за настъпване на вредоносния резултат.

По възражението за съпричиняване по чл.51, ал.2 ЗЗД.

В конкретния случай, ответникът своевременно с писмения отговор е направил възражение за съпричиняване от страна на починалия при ПТП Г. Н. Д., като същият се е

превозвал в процесния автомобил без поставен предпазен колан, а в условие на евентуалност, че се е качил в автомобила, управляван от водач употребил алкохол и/или наркотици.

Тълкуването на нормата на чл. 51, ал. 2 ЗЗД налага разбирането, че за да е налице вина на участник в пътното движение и принос на увредения към щетата, е необходимо не само извършваните от последния действия да нарушават предписаните от ЗДвП и ППЗДвП правила за поведение, но и нарушенията да са в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат, т. е. последният да е тяхно следствие. В този смисъл е трайната практика на ВКС, постановена по реда на чл. 290 ГПК - напр. решение № 206/12.03.2010 г. по т. д. № 35/2009 г., II на ВКС, решение № 18/17.09.2018 г. по гр. д. № 60304/2016 г. на IV г. о. Обективният характер на съпричиняването е признат изрично от Върховния съд в ППВС № 17/1963 г. - т. 7, което има характер на задължителна съдебна практика по смисъла на чл. 280, ал. 1, т. 1 ГПК. С цитираното постановление Пленумът на Върховния съд е приел със задължителна за съдилищата в Република Б сила, че обезщетението за вреди от непозволено увреждане се намалява, ако и самият пострадал е допринесъл за тяхното настъпване, като се преценява единствено наличието на причинна връзка между поведението му и настъпилия вредоносен резултат.

Определянето на степента на съпричиняване предполага съпоставяне на поведението на увредения с това на делинквента и отчитане тежестта на допуснатите от всеки нарушения, довели до настъпване на вредоносния резултат, за да бъде установен действителният обем, в който всеки от тях е допринесъл за настъпването на вредите.

По въведеното от ответника възражения, че пострадалия е съпричинил вредоносния резултат, поради неизползване на предпазен колан, настоящата инстанция намира за неоснователно и недоказано. Според приетото и неоспорено заключение на САТЕ, предпазното действие на обезопасителния колан има ефикасно действие при скорост на движение до 60 км/ч, а в случая със САТЕ е установено, че скоростта на движение на лекия автомобил, управляван от водача К. Т. е била 144 км/ч., като в момента на удара в металния стълб е била около 115 км/час.

Коланът няма предпазно действие и в случай на страничен удар или деформиране на купето, както е и в процесния случай. Съгласно установения със САТЕ механизъм на ПТП, първоначалния контакт между стълба и автомобила е в неговата лява странична част, непосредствено зад средна колона — в областта на задна лява врата. Този удар е бил пряк, директен, с голям интензитет, като още при него пострадалият Г. Д. е получил несъвместими с живота увреждания. Извода на вещото лице е, че и с поставен предпазен колан, при така установеният механизъм на настъпване на ПТП, като резултат от същото пак би настъпила смъртта на Г. Д., който извод настоящият състав напълно споделя.

Безспорно се установи, че лекият автомобил е изцяло деформиран. В случая след удара на автомобила в металния стълб е последвало повдигане на задницата и ротация от около 120° в посока обратна на часовниковата стрелка, при което стълба е проникнал, като е разрязал/разкъсал/ напречно купето в областта между предните и задните седалки. Видно от

приложения по делото Протокол за оглед на местопроизшествие от 07.06.2023г. на ОД на МВР-В. и заключението на вещото лице инж.О. В., в следствие на удара в металния стълб лекия автомобил е разчленен на две части, като купето е деформирано до неузнаваемост. Цялата задна седалка е намерена в двора на газостанцията, прелетяла през ограда висока 1,6м.

Поради неангажиране на доказателства от страна на ответника неоснователно и недоказано се явява и второто въведено възражение за съпричиняване от страна на загиналия Г. Д., за знанието от негова страна, че водачът К. Т. лек автомобил, управляван от лице, употребило алкохол и/или наркотици.

По отношение на размера на предявения иск за неимуществени вреди:

Обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост -чл. 52 от ЗЗД. По отношение размера на платимото застрахователно обезщетение - съдът съобрази, че за претендираните неимуществени вреди, обезщетението следва да се определи по справедливост и според действително установения (доказан) техен размер.

Въпреки липсата на възможност за съпоставяне между претърпените болки и страдания и паричната престация, законодателят е дал възможност на увредения да претендира парично обезщетение за неимуществени вреди, като е предоставил на съда да прецени във всеки конкретен случай какъв е справедливият размер на това обезщетение – по силата на чл. 52 ЗЗД, предвиждащ, че обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Критериите за определяне на този размер са възрастта на пострадалия, видът, обемът и тежестта на причинените неимуществени вреди, интензивността и продължителността на претърпените болки и страдания, общовъзприетото понятие за справедливост и общото икономическо състояние на обществото, което е от значение за номиналния размер на обезщетението. Обезщетението за неимуществени вреди следва да се определи съвкупно като обезвреда за цялостните последици за здравето и претърпени от ищцата болки, начина, по който ПТП се е отразило на психиката на ищите (решение № 13/19.04.2017 г. по гр. д. № 50074/2016 г. на ВКС, I ГО), както и социално-икономическите условия към момента на настъпване на ПТП и към настоящия момент в каквато насока е константната съдебна практика на всички съдилища в Република България.

Вредите се свързват с негативните емоционални преживявания, произтичащи от загубата на близък родственик, в настоящият случай на дете.

От събраните гласни доказателства се установи, че ищеца Н. Г. Д. е баща на загиналия Г. Н. Д.. Като родител изключително тежко преживява смъртта на своя син. Г. е бил млад мъж, само на 19 години, в началото на живота си, работоспособен, млад и активен човек, в добро здравословно състояние. Между тях имало взаимна обич, разбирателство и взаимопомощ. Смъртта на единственото му дете безспорно е довела до неизмерима и непреходна скръб. Внезапната и неочаквана смърт на единственото му дете завинаги е лишила ищеца като баща от неговата подкрепа и помощта, която реално никога няма да

получи за в бъдеще. Несвоевременната, неочаквана и безвъзвратна загуба на Г. е особено трагично обстоятелство, което завинаги променя възприятията на ищеца за живота, изпразнен от съдържание, отдаден на постоянна скръб и страдание. Тази болка не може да бъде компенсирана с нищо. Преживяната загуба се отразява изключително тежко за ищеца. Търпи много болки и страдания във връзка с причинената смърт на сина му.

Загиналия Г. Д. е млада мъж, едва на 19 години и безспорно за един баща е тежко да преживее смъртта на детето си, което не е имало възможност да изживее живота си.

Ищеца е претендирал обезщетение за неимуществени вреди в размер на 300 000 лева/триста хиляди лева/. Съдът като съобрази установените по делото данни относно преживените негативни емоции, болка и страдание от страна на Н. Г. Д., съдебната практика, както и социално-икономическите условия в страната, които създават отправен критерии за социалните измерения на понятието за справедливост, счита, че следва да бъде присъдено обезщетение в размер на 150 000лв. В останалата част до пълния размер от 300 000лв. искът следва да бъде отхвърлен като недоказан.

По отношение на претенцията за присъждане на законна лихва за забава върху обезщетението за неимуществени вреди, считано от 16.06.2023г., съдът намира за основателна, поради следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 429, ал. 2, т. 2, във вр. с ал. 3 КЗ в застрахователното обезщетение, дължимо по застраховката "гражданска отговорност" се включват в рамките на застрахователната сума (лимита на отговорност) и лихвите за забава на застрахования, за които той отговаря пред увреденото лице, считано от най-ранната дата на уведомяване на застрахователя за настъпването на застрахователното събитие било от застрахования, било от увредения, вкл. и чрез предявяване от последния на застрахователна претенция.

Съгласно разпоредбата на чл. 493, ал. 1, т. 5 КЗ застрахователното покритие по задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите включва (застрахователят покрива) и лихвите по чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ.

Съгласно изричната разпоредба на чл. 494, т. 10 КЗ, лихвите по чл. 429, ал. 2 КЗ при спазване на условията на чл. 429, ал. 3 КЗ не са изключени от застрахователното покритие по ЗЗГОА, от дължимото от застрахователя по тази задължителна застраховка обезщетение на увредените лица.

В случая ищеца е предявил писмена застрахователна претенция пред ответника на 15.06.2023г., но доколкото е отправил искане до съда за присъждане на законна лихва върху обезщетението, считано от по-късна дата - 16.06.2023г., то законната лихва следва да се присъди от 16.06.2023г.

По претенциите на страните за присъждане на разноски:

С оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК – ищеца има право да получи от ответника направените разноски, съразмерно с уважената част от иска. Той е бил

освободена от заплащането на разноски, при условията на чл. 83, ал. 1 от ГПК и не е внесъл държавна такса и няма направени разноски за адв.възнаграждение.

Процесуалният представител на ищеца - адвокат С. К. Н. от АК-С. е направил искане на основание чл.38,ал.2 от Закона за адвокатурата да ☐ бъде присъдено адв. възнаграждение за безплатно осъществено процесуално представителство за настоящата инстанция, изчислено по реда на Наредба №1 на ВАС за минималните размери съобразно уважената част от иска. Съдът намира искането за основателно и законосъобразно, поради което следва да бъде уважено и ответникът следва да заплати следващото се адв. възнаграждение, по реда на чл. 7, ал.2, т.5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Изчислено по горния начин, съобразно уважения размер на иска от 150 000 лв., минималното адвокатско възнаграждение възлиза на сумата от 10 650лв. /десет хиляди шестстотин и петдесет лева/.

При това положение съдът не дължи произнасяне по направеното от ответника възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение от ищеца, съгласно чл.78, ал.5 ГПК.

С оглед изхода на делото ответникът има право на разноски, съобразно отхвърлената част от иска. Съгласно представеният списък за разноски по реда на чл.80 ГПК, ответникът е направил разноски в размер на 800 лв.- изплатен депозит за САТЕ и СМЕ и 20 040лв./двадесет хиляди и четиридесет лева/ с включено ДДС изплатено адвокатско възнаграждение по представения договор за правна защита и съдействие №4557/23.10.2023г. и приложеното платежно нареждане за кредитен превод от 03.11.2023г./стр.30/

При това положение ответникът е направил общо разноски в размер на 20840 лв./двадесет хиляди триста и четиридесет лева/, от която сума ищеца ще следва да бъде осъден да заплати на ответника на основание чл. 78, ал.3 от ГПК разноски в размер на 10 420 лв., съобразно отхвърлената част от иска /150 000лв./.

Понесените от съдебния бюджет разноски, при условията на чл. 83, ал. 1, от ГПК - следва да бъдат възстановени от ответника по сметката на съда. Тази сума възлиза общо на 6 000 лева –държавна такса и ответникът следва да бъде осъден да я заплати по сметка на Видински окръжен съд, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК.

Водим от горното, Видински окръжен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗД.,Б. И.“АД, ЕИК . със седалище и адрес на управление: гр. С., да заплати на Н. Г. Д. с ЕГН *****, гр.В. на основание чл. 432, ал.1 от КЗ, във връзка с

чл. 45 от ЗЗД и чл. 86, ал.1 от ЗЗД, сумата от 150 000 лева /сто и петдесет хиляди лева/, представляваща обезщетение по застраховка "Гражданска отговорност" на водача на л.а. „Мерцедес Е 270 ЦДИ” с рег. № ВНАМ - К. Г. Т. за причинените на ищеца неимуществени вреди, настъпили следствие на ПТП, станало на 06.05.2023г., в резултат на което синът му Г. Н. Д. е починал, заедно със законната лихва върху присъденото обезщетение, считано от 16.06.2023 г. до деня на окончателното плащане на присъденото застрахователно обезщетение.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Н. Г. Д. с ЕГН *****, гр.В. иск по чл. 432, ал.1 от КЗ, във връзка с чл. 45 от ЗЗД и чл. 86, ал.1 от ЗЗД против ЗД„Б. И.“АД с ЕИК . в частта за разликата над присъдената сума от 150 000лв. /сто и петдесет хиляди лева/ до пълния предявен размер от 300 000 лева /триста хиляди лева/.

ОСЪЖДА ЗД„Б. И.“АД, ЕИК със седалище и адрес на управление: гр. С., да заплати на адвокат С. К. Н. от САК със съдебен адрес: гр.С., сума в размер на 10 650лв. /десет хиляди шестстотин и петдесет лева/ - адвокатско възнаграждение съобразно уважената част от иска.

ОСЪЖДА ЗД „Б. И.“АД, ЕИК . със седалище и адрес на управление: гр. С., да заплати по сметката на Видински окръжен съд, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК – сумата от 6000 лева /шест хиляда лева/, представляваща държавна такса в производството, от заплащането на която ищцата е освободена.

ОСЪЖДА Н. Г. Д. с ЕГН *****, гр.В. , да заплати на ЗД „Б. И.“АД, ЕИК със седалище и адрес на управление: гр. С., сумата в общ размер на 10 420 лв. /десет хиляди четиристотин и двадесет лева/, представляваща направени разноски по делото, съразмерно на отхвърлената част от предявения иск, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – В.: _____